

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15-02-2026

“Benvolguda germana en Crist: he rebut la teva carta, gairebé no hi dius res, però puc llegir tot allò que s’hi amaga i t’has quedat sense dir.

Ànims, Carmen, pel demà res t’espanti. Jesús ho presenta tot bé, i quan ell disposa una cosa, ho posa tot a punt. Per què, germaneta, et preocupa el demà? No pensis en res, cuida amb gran amor els teus estimats pares.

Jesús te’ls posa ara en el teu camí perquè et santifiquis en aquest lloc, ja que precisament és això, el que et demana Jesús, que els cuidis. De nou et dic, no tinguis por pel demà, Carmen. Creus, que Jesús fa les coses a mitges? Oh, Carmen, prepara’t per estar cada moment a punt de santificar-lo, i atresoraràs grans tresors de riquesa per a l’eternitat. Sense por, sense temor, abandonada en la seva santa voluntat, i disposada sempre a fer tot el que el nostre Jesús vulgui i quan vulgui. Oh, germaneta, preparem la nostra ànima amb gran amor, plena de fe en l’obra que el bon Jesús ens posa al davant.

Cuida amb alegria i fes amena, tant com puguis, la vellesa dels teus pares. Jesús vol que els cuidem molt, molt. No els has de deixar fins que Jesús no ho vulgui. Alegra’t, germaneta, ofereix-te al nostre Jesús. A Jesús, que és tot amor. A Jesús, que és tot pau i caritat. Creus que el teu estimat Jesús voldrà que els deixis? No, Carmen! Diques a Jesús que ets seva, i tota seva; fes-li actes de gran amor; uneix-te amb els de la nostra Mareta, que t’estima i espera molt de tu. Carmen, busca Maria; a ella, que és la Mare dels nostres Amors, diga-li sovint i amb gran fe: Vull estimar Jesús amb el teu cor, Maria, i amb el de Jesús estimar-te a tu, Maria.”

El 15 d’octubre de 1929, Magdalena va escriure aquesta carta a la seva amiga M. Carmen Prat Ferrer, que en aquell moment, cuidava els seus pares ancians a Barcelona. Carmen volia lliurar-se completament a Jesús, però Magdalena l’anima a quedar-se amb ells fins que Jesús disposi una altra cosa.

Carmen Prat i Magdalena Aulina s’havien conegut a Barcelona l’any anterior, a les reunions de l’Obra d’Exercicis Espirituals. Carmen ho va relatar així: “Allí vaig conèixer aquella jove, tan senzilla, tan humil, tan plena de Déu, que irradiava una espiritualitat especial. Alegre, amable, atenta, amigable. I va infondre en la meua ànima un major interès per la causa de Déu, pel veritable servei a l’Església. Em va sorprendre veure-la tan jove, amb tants ideals i amb una mirada tan oberta, això em va transmetre un amor incondicional a Jesús a través de la Verge Maria, de qui era profundament devota”. Carmen va entrar a l’Obra el 1933.

En aquesta carta –també a través dels consells que dona– Magdalena revela el gran respecte que tenia pels seus pares, Narcís Aulina Font i Carmen Saurina Brugué.

La mare de Magdalena Aulina va morir el 13 de febrer de 1931. Aleshores, la situació a casa dels Aulina va canviar tot i que la minyona Francisqueta Vinyals, persona de absoluta confiança, va continuar ocupant-se de tot amb gran lleialtat i competència. Tanmateix, era evident que el senyor Narcís necessitava atenció i companyia en la seva solitud. Així que Montserrat Boada va romandre a Banyoles per acompanyar el senyor Narcís, mentre que Magdalena continuava la seva tasca apostòlica a Barcelona.

Narcís va morir el 6 d’agost de 1934 a casa seva de Banyoles.

En aquest 15 de febrer, aprofitem la carta de Magdalena a Carmen Prat per reflexionar sobre el que escriu l'apòstol Pau, exhortant els fills a l'obediència i respecte envers els pares, destacant que això és agradable al Senyor, i advertint als pares que no s'enfadin amb els fills, sinó que els eduquin amb amor i saviesa. L'ensenyament de Pau subratlla la reciprocitat de deures entre pares i fills: els fills han d'obeir i honorar els pares, mentre que els pares han d'estimar, educar i no impacientar-se pels fills. Això crea una relació equilibrada i harmoniosa dins la família, basada en el respecte mutu i l'amor.

«Fills, obeïu en tot els vostres pares, perquè això agrada al Senyor.

I vosaltres, pares, no amoïneu els vostres fills, que no es desanimin.»

(Colossencs 3,20-21).

D'una banda, els fills deuen als pares respecte, escolta i obediència. La crida a honorar, també present a l'Antic Testament (Èxode 20,12), reforça el concepte de respecte i gratitud envers els pares, que han donat la vida i han cuidat els fills.

De l'altra, el compromís dels pares es presenta des de dues perspectives. La negativa és la de no desanimar els fills amb la incomprensió, amb una severitat excessiva o amb la imposició d'estils de vida. Però hi ha un aspecte positiu molt més significatiu: el de l'educació, la formació, l'exemple i el testimoni. Ser pares és un art pedagògic que requereix paciència, amor i temps. L'educació cristiana implica l'ensenyament dels valors i principis de la fe, acompanyada d'una disciplina que ensenyi als fills el respecte a les normes i la responsabilitat.

I en aquest número de "A l'ombra de l'alzina" recordem especialment el centenari de la inauguració de l'església de la "Sagrada Família" impulsada per Magdalena Aulina, a Banyoles, i inaugurada el 2 de febrer de 1926.

Magdalena estava profundament convençuda que Jesús, Maria i Josep representaven el model per excel·lència de tota família, tant en els moments d'alegria com en els moments difícils que porta la vida. La Sagrada Família, de fet, és un exemple lluminós de respecte, amor, cura, educació i formació, així com de compartir les responsabilitats familiars i la dignitat en el treball.

